

HELLSING VS ALUCARD

//Naylee

3. harc – szemtől szemben a vámpírral

Két, egymást merőn bámuló alakot világitott meg a keskeny fénycsóva, mely ez ajtó résén kúszott be.

Sonia úgy érezte, hogy a világ megszűnik körülötte létezni, nem emlékezett arra hogy került ide, vagy hogy miért, egyedül csak a karmazsinvörös szempár létezett és a hozzá tartozó alak.

A csendet csak a lány egyenletes légzése törte meg, aki nem tudta, hogy egy éber szempár figyel minden mozdulatukat.

Nem tudta meddig néztek farkasszemet, lehet hogy egy évig, de az is lehet, hogy egy percig.

Lassan megnyalta kiszáradt ajkait, és észrevette, ahogy a vámpír ezt a kis mozdulatot milyen érdeklődve figyel. Halványan elmosolyodott.

- Csak nem tetszik, amit látsz? – kérdezte meg végül.

- Nem félsz – inkább volt kijelentés, mint kérdés.

Sonia gerincén enyhe vibrálás futott végig a mély és halk hangra. Megpillantotta a másik szájában megnyúlt tépőfogakat és a rendellenesen hosszú szemfogakat.

- Nem. Kellene? – kérdezte merészen. Alucard még egyszer belefúrta a szemét a lány szemébe, közelebb hajolt hozzá. Komótos mozdulatokkal felemelkedett. Sonia egy centit sem mozdult, de tekintete a vámpír minden mozdulatát követte. Nézte, ahogy felhúzza a lábait, majd fellöki magát,

és talpra áll, de a felsőteste még előredőlt, maga előtt kinyújtott kezeli a földet söpörték a lány előtt.

Sonia is felemelkedett a guggolásból, és ahogy ő felállt, a vámpír is úgy egyenesedett ki. A lány csak most érzelte a köztük lévő különbségeket. Alucard egy fejjel magasabb volt nála, alakja magas és sudár. Csípője keskeny, végtagjai hosszúak, válla széles. Arca egy kissé vérszomjas, de kismult. Felszegett fejjel nézett Alucard vörösben játszó szemeibe, melyben egy csöpp szórakozottság volt megfigyelhető.

- Most sem? – kérdezte mély hangján, enyhe gúnyos éllel.

- Attól, hogy felálltál? – gúnyolódott ő is. Alucard féldalisan elmosolyodott, kimutatva éles szemfogait, melyen megcsillant a betévedt enyhe fény.

- Van benned kurázi, szívi. De aki nem fél, az nem normális.

- Miért te félsz? – kérdezte merészen Sonia állat felemelve.

- Vadászunk szükségtelen. Félnie a prédának kell – jelentette ki jeges nyugalommal, vidámságnak már nyoma sem volt a szemében, inkább valami másnak, amit Sonia nem tudott hová tenni.

- Saját magadat hazudtold meg, és nem vagyok préda – sutogta vissza. Egy érintést érzett a sebes karján, melyből kis csermelyekben

szívárgott a vér a tenyere felé. Figyelte, ahogy a vámpír felemeli a kezét és lenyalogatja a vért, alig-alig érintve a bőrét. Sonia a szeméit összeszűkítve figyelte Alucard tevékenységét, és ahogy fehér haja egyszer csak átváltozik hollófeketévé. Fogva tartott karját egy kissé maga felé rántotta, mire Sonia egy önkéntelen lépést tett elő-

re. Már nem né-

zett fel, mert túl közel kerültek egymáshoz. Egy kéz elsöpörte a haját, majd meleg lehetetet érzett meg a nyakán. Fejét dacosan oldalra fordította, akaratlanul is jobban feltárva fehér nyakát a vámpírnak.

Alucard szeme megvillant, a-hogy meglátta az ütőeret, mely egyenletes tempóban pulzált.

- Egyáltalán nem fél tőlem – gondolta magában.

Mélyen beszívta a lány friss tavaszi virágokat idéző illatát.

Folytatás a következő oldalon!

- Mi élvezet van a vadászatban, ha nem látod a préda rettegő tekintetét, nem érzed szíve heves pulzálását? – szólalt meg gúnyosan, felgyenesedett és egyet hátrálépett.

- Mondtam, hogy nem vagyok préda – nézett megint a szemébe a lány.

Alucard csak egy vigyorral válaszolt.

- Ha abbahagytad a gúnyolódást, szedd össze magad, mert dolgunk van. Van egy kis gond Londonban – mondta Sonia, de hangjában nem volt parancsolgatás, csak egyszerűen kijelentette.

- Óhó, szívi. Én csak Hellsingeket szolgáltam. Még hozzá a vezetőt – vigyorgott továbbra is, miközben elfordult és a csontvázakat vette szemügyre.

- Tévedsz, vámpír – az utolsó szót gúnyosan ejtette ki. – Nem vagyok szívi, hanem Sonia, a Hellsing intézet vezetője. Sir Integra meghalt.

Ránézett a vámpírra, akin bár nem terpszkedett a felsőbbrendű vigyor, hanem komoran hallgatott.

- Láttam a képét, nem volt minden nap személyre, sajnálom, hogy nem ismerhettem – ezt nem tudta miért mondta, talán csak együttértett a vámpírral. Valamiért szimpátia költözött a szívébe iránta.

- Te nem vagy az utóda – mondta halkan Alucard.

- Hagyományos értelemben nem, én csak egy Hellsing zabigyerék vagyok, akit az utcán szedtek fel nemrég. Tudatták velem a helyzetet, egyelőre beleegyeztem, hogy mindent megteszek, amit tudok.

- Meglepően őszinte vagy, mégis bátor, de együttérző. Nem épp vezetői tulajdonságok – gúnyolódott Alucard, de a lány már fel sem vette.

- Az embereket el kell taposni, alantás lények, de vannak meglepő egyedek közöttük – morogta maga elé Alucard, hirtelen megfordult, majd a lány szemébe nézett. – Már azelőtt tudtam, hogy a következő vezető tisztelet meg jelenlétével mielőtt mondtad volna – egyet lépett a lány felé. – Mostantól a szolgád vagyok, védelmezem az életed – mondta, majd lehajította a fejét.

Sonia meglepetten kapta fel a fejét a vámpír megnyilvánulására. Egyszerre szánalom költözött a tekintetébe.

- Nem akarom, hogy a szolgám légy, de az életem védelmezésében benne vagyok. Inkább legyünk társak. Szolgára nincs szükségem, de egy társra, egy támaszra azt hiszem, mindennél jobban szükségem van.

- Vállalod a következményeket?

- Vállalom.

- Hmm... jó móka lesz, az biztos – vigyorgott Alucard.

- Nem mókázás miatt ébresztettelek fel. Az intézetnek nagyon sok az ellensége és a vámpírok nagyon elszemtelenedtek a városban. Ki kell irtani őket, mindenkit, aki kapcsolatban áll ezzel a szennyel, hírmagjuk sem maradhat – maga is meglepődött azon, amit mondott.

Alucard vigyora csak még szélesebb lett.

- Ezt nevezem én mókának... társam. Egy vörös és fekete pentagramma izzott a lába alatt, majd lassan elnyelte Alucardot.

Sonia mélyeket lélegzett, éppen megfordult, amikor meghallotta a mély bariton, mely a vámpírhöz tartozott. Olyan volt, mintha a falakból visszhangozna.

- Még itt vagy, rendőrlány? Nyugodj meg, nem tettem kárt

a vezetőben – halk kacagás és ismét csend lett.

- Mester – suttogta maga elé jókedűen Victoria. – Meg tudtad volna állítani, hogy kárt tegyen bennem? Gondolom nem – kérdezte Serastól, miközben keserű mosolyra húzta a száját.

- Semmiképpen. Eddig nem találtunk olyan lényt, ami felérne Alucard erejéhez – mondta zavartan Victoria. – Elképesztő ereje van.

- Tehát megtehetted volna, hogy egyszerűen szárazra szví.

- Meg. Hidd el, teljes nyugalommal megtette volna.

- Ez megnyugtató – kesergett Sonia.

- Nem kell aggódnod, az adott szavát sosem szegné meg. Halálodig szolgálni fog. Ugye nem haragszol, ha tegezek? – kérdezte félve a vámpírlány.

- Nem, nekem nem kell szolga és ne is várja el tőlem senki, hogy csak az irodában üldögéljek, mikor ti kint a börtönök kockázatjátok.

- Akkor mit akarsz tenni?

- Harcolni – jelentette ki ellenvetést nem tűrően.

- Harcolni? De hát...

- Semmi de, én vagyok a nagykutya vagy mi, szóval döntöttem – fojtotta a szót a rendőrlányba.

- Bajod eshet, megsérülhetsz, vagy még rosszabb.

- Ezért van nekem Alucard és te is, igaz? – inkább kijelentés volt, mint kérdés.

Egy kis szünet következett. Sonia azt várta, mikor szólal meg ismét a lány, mert látta rajta, hogy akar valamit kérdezni.

- Hallottam, mit mondtál a mesternek – kezdte bizonytalanul. – Komolyan gondoltad?

**Befejező
rész
következik...**

- Természetesen.
Nem kenyerem a hazudozás
– ráncolta a homlokát Sonia.
– Persze, nem is eről van szög. Alucardot nehéz irányítani. Ha ölni kell, vagy elpusztítani, akkor köteletem munkát végez. De hajlamos a mestere orra alá borsot törni.
- Borsot törni?
- Igen.
- Alucardot egy bonyolult személyiségnek látom. Nem tudom ki tudom-e ismerni, mindenesetre együttérzek vele. Nem akarok neki parancsolni, hiszen soha nem tettem ilyesmit. Társnak szeretném.
- Sok szerencsét. De meg kell mondani valamiért tisztel.